

CINC MESOS DE TREBALL UNITARI

CORRESPONDÈNCIA SOCIALISTA

ÒRGAN
DE DISCUSSIÓ INTERNA
DE LA COVERGÈNCIA
SOCIALISTA

MARÇ-75
Número 1

INDEX:

PRESENTACIÓ

CINC MESOS DE TREBALL UNITARI

PER LA UNITAT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA

1ª ASSEMBLEA DE DELEGATS
DE LA CONVERGÈNCIA SÒCIALISTA

ELEMENTS PER A UNA ESTRATÈGIA SOCIALISTA

LA CRISI ACTUAL DEL CAPITALISME'
I LA LLUITA DELS TREBALLADORS

FORMACIÓ TEÒRICA

PRESENTACIÓ

Seguint els acords presos a la I^a Assemblea de Delegats de la Convergència Socialista, comença a publicar-se aquest butlletí que servirà de vehicle de diàleg entre els diferents sectors. Serà, doncs, més que un òrgan o un portaveu, un instrument intern de treball.

El seu objectiu és coordinar la discussió i el debat cap a la definició d'una línia política general o estratègica i també l'harmonització de les diverses línies sectorials que ja s'estan concretant en cada front de lluita. Alhora, ha d'ajudar a que tots els militants assoleixin el bagatge teòrico-polític necessari per a una praxis socialista. Amb aquestes finalitats, el butlletí anirà marcant unes pautes de discussió que permetran d'avançar amb agilitat en aquest procés d'homogeneització política.

En un breu termini es publicarà un projecte de Manifest-Programa per a ser analitzat i debatut a tots els nivells, amb la finalitat de poder iniciar com més aviat millor la fase provisional de Front, pròxima etapa a recórrer en el camí que ens hem marcat i que apunta a la constitució del futur Partit dels Socialistes de Catalunya.

CORRESPONDENCIA SOCIALISTA resta oberta, doncs, a l'aportació de tots i de cada un dels militants de la Convergència Socialista.

CINC MESOS DE TREBALL UNITARI

UN INTENT DE BALANÇ

Aquesta nota és un intent de balanç dels cinc primers mesos de la Convergència Socialista. Aquest període, que va des de l'establiment dels primers contactes fins a la celebració de la I^a Assemblea de Delegats, constitueix una etapa ben caracteritzada, que pot definir-se com de discussió preliminar, de definició d'un plantejament general i d'inici de les grans línies del procés.

La I^a Assemblea de Delegats clou aquesta etapa primera i n'obre una altra, amb unes tasques centrals que són ja diferents: articulació i desenvolupament organitzatiu, debat teòric-polític i establiment de línies d'acció, constitució del Front de la Convergència Socialista.

Una anàlisi d'aquesta primera etapa, tractant de delimitar les principals qüestions que s'hi han plantejat, pot resultar útil a l'hora d'afrontar les noves tasques iniciades.

PRIMERS CONTACTES, PLANTEJAMENTS DE PARTIDA

Evidentment, el procés no va neixer per generació espontània. Hi havia en el seu origen, uns contactes entre grups i organitzacions preexistents (no-alineats, PSAN-P, MSC). Però ja des d'aquests primers intercanvis de punts de vista aparagués clarament que no s'havia de plantejar la qüestió de la convergència dels socialistes merament com un afer de negociació, entesa i fusió entre els grups constituïts. Al contrari: calia partir de la constatació d'un fenomen determinat: la multiplicació d'un seguit de processos de politització s'amplis sectors, amb una consciència socialista cada cop més estesa, distribuïts per tots els àmbits d'actuació obrera, popular i democràtica. Des de punts de partida diferents, a través d'experiències i trajectòries peculiars, una gran quantitat de grups i de militants manifestaven per tot Catalunya uns propòsits decidits de convergència: necessitat d'articular-se en un treball col·lectiu, d'avançar en la constitució d'una força socialista a través d'un procés d'unificació organitzativa i teòrico-política que havia de tenir la seva culminació lògica en la constitució del partit dels socialistes catalans.

Calia partir d'una acceptació sense reserves del co-protagonisme fonamental d'aquests amplis sectors. I calia fer-ho, no sols perquè d'aquesta manera es reeixiria a suscitar un procés d'organització dels socialistes de grans dimensions, sinó perquè aquesta era, en definitiva, l'únic camí democràtic, en les presents condicions, i l'única via d'integració real, basada en l'assumpció comú que el procés era, de fet, un procés d'auto-organització. A la vegada, era també l'única via que permetria de plantejar el necessari debat teòric i polític sobre unes bases obertes, superant la mera confrontació entre els grups preexistents, amb els riscos inherents de cristallització polèmica que hauria comportat.

Ara bé: l'acceptació d'aquest plantejament de partida sols prenia tot el seu sentit si anava acompanyada, d'una banda, de l'explicitació inequívoca de l'objectiu fonamental a perseguir (la unificació)

i organitzativa dels socialistes. És a dir, la constitució del partit dels socialistes); i de l'altra, d'un compromís explícit per part de les organitzacions integrades en el procés, d'autodossoldre's quan aquell objectiu fonamental fos assolit.

La contitució del partit no es plantejava, per altra banda, com a cosa immediata. Ni com a fruit d'una pulsio voluntarista, ni producte d'una decisió precipitada: el partit era l'objectiu últim, que explicava el procés, que en vertebrava les successives etapes. Era l'objectiu al qual calia tendir, assolint-lo progressivament, ja des de les primeres fases del procés de convergència. S'arribaria al partit d'una manera responsable, a través d'una maduració que hauria anat establint totes les condicions necessàries.

Era en funció d'aquests criteris preliminars que es proposava una seqüència pel procés. En primer lloc, es tractava d'acordar un marc general d'entesa política i d'efectuar, a partir d'aquest, una àmplia convocatòria. Fou així com es prepararen els documents "Per la unitat dels socialistes de Catalunya" i "El procés de convergència". Vindria després una segona etapa provisional, sobre les bases d'un acord més aprofundit: un programa polític i unes línies unitàries d'acció. I finalment, com a resultat de la implantació política de la Convergència, de la seva consolidació organitzativa, de la seva unificació teòrico-política, s'arribaria a la darrera fase, amb la creació del partit.

EL PROCÉS, EN MARXA

Transcorreguts cinc mesos d'ençà de l'inici del procés, pot fer-se un balanç provisional i afirmar que l'impacte que ha produït és considerable. No pot fer-se aquí, òbviament, una relació pormenoritzada dels diferents nuclis i sectors que han anat manifestant la voluntat d'adherir-se al procés i que estan fent-ho en la pràctica. Però sí pot dir-se que el seu nombre és gran i que en general responen a un nivell d'homogeneïtat política que permet de considerar amb optimisme la possibilitat d'una marxa segura del procés.

En aquesta etapa, la forma bàsica d'organització ha estat el cercle de convergència socialista. Aquests cercles de convergència socialista (CCS) han anat constituint-se en una localitat determinada o en una comarca, en un barri, en una facultat, en una empresa o un ram industrial, en un àmbit professional, etc. En l'etapa actual de la Convergència Socialista, el CCS és l'estructura base. En el seu si hi treballen conjuntament militants de les organitzacions convergents i militants incorporats directament al procés de convergència.

La tasca del CCS és duta a terme en dos sentits: discussió i acció. És a través de l'enllaç eficient d'aquestes dues activitats que podem arribar a consolidar realment uns CCS amb un elevat nivell de militància, una cohesió forta i una unitat sincera. Un aspecte sense l'altre no té cap mena de sentit: un CCS convertit en un simple grup de discussió és evident que no interessa a la Convergència, com tampoc un CCS que sigui exclusivament una plataforma d'activisme. Per a reeixir, el procés de Convergència Socialista necessita que en tots i cada un dels CCS es discuteixi i es treballi en concret.

Algunes conclusions es poden treure de l'experiència d'aquests mesos de constitució i rodatge de CCS. En primer lloc, pot dir-se que la viabi-

litat i l'eficàcia dels CCS que s'han anat constituint ha estat en funció, bàsicament, d'una possibilitat concreta de treball polític. És a dir que, de cara a la constitució de nous CCS, cal tenir sempre perfectament clar l'objectiu fonamental d'actuació que aquests han de desenvolupar: impuls de les lluites reivindicatives i democràtiques en un barri, articulació del moviment democràtic en una comarca, participació en la lluita sindical d'un determinat ram o d'una determinada localitat, etc.

En segon lloc, l'acció dels CCS constituïts en funció d'uns determinats fronts de lluita (moviment obrer, pagesia, moviment urbà, ensenyament, etc.) han tendit lògicament a coordinar progressivament la seva acció, a través de la discussió d'unes línies d'actuació sectorial i d'establiment d'uns mecanismes eficaços d'enllaç. Els primers moments de l'etapa de front hauran de veure la maduració d'aquestes línies sectorials a la vegada que una discussió política d'abast general, en la perspectiva d'una progressiva homogeneïtzació de la Convergència.

Finalment, el ritme del procés s'ha caracteritzat per la seva flexibilitat. Els nivells de militància, de consciència, de politització dels militants de la Convergència no són en l'etapa inicial - com és naturalment completament homogenis. Una reflexió que s'imposa és que cal, en aquest sentit, que tots els companys fem prova de la major bona voluntat i de la major capacitat d'obertura en la discussió i en la feina política, avançant sempre uns criteris d'explicació, de discussió serena, i evitant tota exasperació o tot recurs a mesures de tipus formal o administratiu. Aquesta consideració ha de fer-se, així mateix, pel que pertoca a les relacions entre els CCS i els òrgans de coordinació. Bastir un procés de les dimensions que caracteritzen la Convergència Socialista no és cosa fàcil. Els CCS es multipliquen i es multiplicaran encara més ràpidament en l'etapa pròxima: coordinar-los eficaçment i bastir les estructures capaces d'assegurar uns serveis de gestió, informació, coordinació, formació, etc., no és una cosa assolible en unes poques setmanes. Cal doncs comprendre la necessitat, en l'etapa actual, d'un cert "autoabastament" dels CCS, almenys fins als primers mesos de l'etapa provisional, és a dir fins que estiguin ben rodats els mecanismes de coordinació i els serveis adequats a aquesta estructura convergent de grans dimensions.

NO "ESTABILITZAR" EL PROCÉS

Una conclusió general que es desprèn de les experiències d'aquests mesos passats és l'enorme potencial d'atracció d'un procés de convergència obert i honest, basat en el protagonisme real de tots i de cada un dels homes i dels sectors implicats. Sembla evident que cal mantenir per tots els mitjans, en les etapes properes, aquest caràcter obert del procés de convergència, evitant tota tendència a l'"estabilització" i al tancament. Impulsem, al contrari, la convocatòria en tots els sectors i les àrees on no hem arribat encara!

Aquesta qüestió enllaça amb la dels grups socialistes que s'han mantingut fins ara al marge del procés i, en particular, amb el tema de les nostres relacions amb un d'ells - el PSAN oficial - que tot manifestant un gran interès per la Convergència Socialista ha preferit de mantenir-se'n al marge, en no coincidir plenament les seves posicions amb les nostres. Amb els companys de l'esmentat grup es mantingueren dues llargues sessions de treball que giraren essencialment a l'entorn de

dues qüestions que ells plantejaren: a) el caràcter del procés de convergència: calia anar a una federació de grups o a un procés d'homogeneïtzació i unificació, amb l'objectiu final de constitució d'un partit?, i b) l'àmbit del procés: Catalunya o Països Catalans? Doncs bé: al terme d'aquestes dues sessions, s'havia arribat a un acord concret i explícit sobre la base d'una acceptació, per part dels companys del PSAN oficial, de les posicions expressades en el document "Per la unitat...". Començà a produir-se, en conseqüència, la incorporació d'aquests companys. Malgrat tot, molt poc després, ens demanaren una "congelació del acord", a fi de procedir a rediscutir internament aquelles qüestions prèviament debatudes. Aquesta discussió interna en el PSAN oficial comportà finalment la seva decissió de no participar en el procés de convergència. El fet, que tots hem de coincidir en considerar negatiu, no ens ha de fer perdre de vista, però, que la Convergència Socialista ha creat i continuarà creant encara més en les etapes properes, una nova situació i una dinàmica unitària enfront de la qual hauran d'anar-se adequant tots els socialistes. No mancaran en aquest sentit noves ocasions de confrontació i de treball en comú amb els companys del PSAN oficial, i creiem que a través d'elles podrien suscitar-se de nou uns elements d'entesa.

VERS LA FASE DE FRONT

El moment actual es caracteritza, en el si de la Convergència Socialista, per l'actualització del pas a l'etapa de Front. La incorporació massiva de nous militants - que té com a conseqüència inevitable, i positiva, la pèrdua de pes relatiu de les organitzacions preexistents -, la urgència d'articular teòricament i pràcticament unes línies polítiques en els diversos fronts de lluita i en el pla del combat polític general contra la dictadura i per les llibertats, són elements avui d'una importància cabdal. Avançar en el nostre procés unitari és una qüestió que avui no afecta sols a la Convergència Socialista, sinó que afecta substancialment als interessos de la classe obrera i del poble de Catalunya. En uns moments de crisi intensa de les formes de poder franquistes, la construcció d'una potent força socialista a Catalunya és un element molt important que ha de contribuir a l'acostament del trencament democràtic i a fer que aquest trencament es produeixi en un context de relació de forces el més favorable possible a la classe obrera i als sectors populars catalans i, per tant, en unes condicions que permetin d'acarar les qüestions de la marxa al socialisme en una nova situació d'iniciativa política i força organitzativa.

PER LA UNITAT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA

Reunits militants socialistes provinents de partits, plataformes i grups diversos, veiem la necessitat d'obrir un procés de convergència socialista, de creació d'un ampli moviment d'unitat dels socialistes de Catalunya.

Creiem que aquest procés haurà de basar-se en dos eixos: d'una banda, la confrontació d'experiències i de posicions teòrico-polítiques, de cara a una homogeneïtzació progressiva; d'altra, l'articulació d'unes formes de col.laboració pràctica i d'acció unitària sectorial i general.

L'objectiu d'aquest procés creiem que ha d'ésser la unificació política i organitzativa dels socialistes de Catalunya.

Per avançar amb eficàcia en aquest camí, de gran importància en el moment actual d'acceleració del procés de ruptura democràtica i de polarització creixent de la correlació de forces socials i polítiques, creiem que és necessari partir de l'establiment d'uns acords mínims que defineixin i enforteixin el marc polític d'aquesta convergència i que constitueixin el primer pas del procés d'unificació.

En aquest sentit, sormetem a la vostra consideració els punts mínims sobre els quals hem coincidit i que considerem útils per a homogeneïtzar posicions i avançar amb eficàcia pel camí de la unitat socialista:

1. Considerem com a objectiu primer en l'actual etapa de lluites de les classes populars, la

consecució de les llibertats polítiques, nacionals i sindicals, en un procés de ruptura democràtica que posarà a primer terme l'actualitat d'una alternativa socialista. En aquest sentit, creiem que la lluita actual per les llibertats té un contingut revolucionari que ha de concretar-se en la necessitat que el moviment obrer i popular s'organitzi en una perspectiva anticapitalista.

2. Dins el procés de lluita per les llibertats, valorem l'Assemblea de Catalunya com un marc polític fonamental, en la mida que aconseguixi aglutinar entorn de la classe treballadora tots els sectors populars i democràtics que poden participar en el procés de ruptura democràtica.

3. Creiem que la lluita dels treballadors pot, i ha de tenir avui, l'objectiu de la construcció d'un sindicat unitari, amb autonomia pròpia, capaç d'agrupar les diverses tendències del moviment obrer. En aquesta perspectiva, considerem el moviment de les Comissions Obreres com un embrió d'aquest futur sindicat unitari de classe i creiem que cal impulsar un procés d'unificació de les diverses formes organitzatives de les CC.OO. i d'altres forces sindicals.

4. Sobre la base d'un respecte estricte de les opcions personals dels seus militants, la futura organització dels socialistes haurà de basar-se en la consideració del marxisme com a mètode idoni d'anàlisi de la realitat i de transformació d'aquesta.

5. En el nostre país, el llui

ta pel socialisme i la lluita per l'autodeterminació nacional estan estretament lligades. Creiem que el nostre problema nacional no trobarà la seva solució definitiva en un marc democràtic, sinó que aquesta es troba lligada estretament a una alternativa socialista.

6. Ens proposem de treballar en la construcció d'un gran partit socialista, capaç d'agrupar els treballadors i els sectors populars de Catalunya sobre la base d'uns criteris de total democràcia interna i de militància disciplinada. El partit a construir reconeixerà totalment l'autonomia de les organitzacions de masses. Enfront de les concepcions burocràtiques i avantguardistes que s'arroguen la representativitat exclusiva de la classe obrera i dels sectors populars, creiem que el partit a construir, reconeixent la pluralitat d'opcions existents en el si de les classes populars, ha d'aspirar a suscitar accions, sintetitzar experiències i proposar una línia general i un model de futur, de forma que sigui capaç de dirigir el procés general de marxa vers el socialisme per la justesa dels seus actes i de les seves posicions.

7. La unificació dels socialistes catalans té avui Catalunya com a marc geogràfic. Ha d'establir llaços de col.laboració amb els companys del País Valencià i de les Illes, així com amb els de la resta de l'Estat espanyol, ajudant que s'avanci, a nivell de tot l'Estat, en l'articulació dels diferents grups i partits que estiguin per l'alternativa socialista.

8. creiem que per avançar en la consecució de l'alternativa socialista serà necessari desenvolupar un moviment ampli que agrupi els diferents sectors socials interessats en el socialisme com a model que garanteixi una democràcia real i unes formes autogestio-

nàries a tots els àmbits de la vida social.

Aquest procés d'unitat no pot improvisar-se. Proposem, en aquest sentit, unes etapes que considerem com les més viables:

1. En una primera fase, informal, haurien d'establir-se el màxim de contactes entre grups i militants interessats en aquesta línia, amb l'objectiu d'elaborar col·lectivament una plataforma d'acord polític mínim.

2. La confluència d'aquests sectors sobre un acord concret obriria una segona etapa, provisional, on s'articularia un front unitari socialista, amb un comitè d'enllaç, encarregat d'exercir tasques de coordinació. Al llarg d'aquesta etapa s'articularien formes concretes d'unitat d'acció general i sectorial i es desenvoluparia un ampli debat teòric-polític, amb l'objectiu d'aprofundir les bases unitàries.

Creiem que aquest debat haura de centrarse en algunes qüestions fonamentals com: a) anàlisi de la lluita de classes a Catalunya i a l'Estat espanyol; b) la qüestió del partit: organització i relació amb el moviment de masses; c) programa d'acció que aprofundeixi unes concepcions d'ordre estratègic i tàctic; d) la qüestió nacional, etc.

3. Finalment, en funció del ritme d'avanç en aquest procés d'unificació, creiem que caldria arribar, al més ràpidament possible, a una tercera fase definitiva, amb la creació del partit.

juliol de 1974

1^A ASSEMBLEA DE DELEGATS DE LA CONVERGÈNCIA SOCIALISTA

COMUNICAT

S'ha celebrat la I^a Assemblea de Delegats de la Convergència Socialista.

L'Assemblea ha reunit delegats dels cercles de Convergència Socialista dels fronts obrer, pagès, ensenyant, estudiant i professional, dels barris de la comarca de Barcelona i de les comarques de tot Catalunya, així com representants del Moviment Socialista de Catalunya, del Partit Socialista d'Alliberament Nacional-Provisional i de membres dels Grups No-Alineats de l'Assemblea de Catalunya.

Els delegats han analitzat la situació política del moment. Han constatat l'acceleració de la crisi de descomposició del règim franquista, l'increment espectacular de les lluites obreres i democràtiques, i la necessitat d'impulsar encara més la lluita unitària pel trencament democràtic i per un règim de llibertats polítiques i nacionals, que posarà a primer pla l'actualitat de l'alternativa socialista. Afirment, en aquest sentit, que la lluita actual per les llibertats té un contingut revolucionari que ha de concretar-se en la necessitat que el moviment obrer i popular s'organitzi en una perspectiva socialista. És per això que els delegats s'ha reafirmat en l'objectiu d'avançar resoludament vers la unificació política i organitzativa dels socialistes de Catalunya, prenent com a base de partida els punts mínims inicials de la Convergència Socialista, recollits en el document "Per la unitat dels socialistes de Catalunya".

L'Assemblea de Delegats ha elegit una Comissió Coordinadora, encomanant-li la missió d'articular les tasques de la Convergència Socialista, elaborar un projecte de Manifest-Programa i organitzar la celebració d'un Congrés Constituent del Front de la Convergència Socialista.

L'Assemblea ha pres, així mateix, altres mesures de caràcter organitzatiu i ha acordat iniciar la publicació d'un butlletí de discussió, d'un òrgan informatiu, d'una revista teòrica i política i d'una col·lecció de materials de formació.

L'Assemblea ha pres l'acord d'impulsar la participació en l'Assemblea de Catalunya i de recolzar àmpliament les iniciatives d'acció d'aquesta, en particular la setmana d'acció contra la carestia de la vida anunciada a finals de mes.

L'Assemblea de Delegats considera molt satisfactòria la marxa del procés de Convergència Socialista i es proposa de continuar la tasca d'ampliació, expansió i coordinació de la Convergència Socialista a tots els sectors i comarques de Catalunya, molt especialment dins la classe obrera.

L'Assemblea de Delegats de la Convergència Socialista fa una crida a tots els socialistes perquè s'incorporin i participin activament en el procés que portarà a la constitució del Partit dels socialistes de Catalunya.

- . Delegacions de treballadors dels rams del Metall, Sanitat, Banca, Alimentació i Químiques.
- . Delegació del sector pagès.
- . Delegació d'ensenyants.
- . Quinze delegacions dels barris de la comarca de Barcelona.
- . Delegacions dels grups de professionals.
- . Delegacions del Vallès Oriental, Vallès Occidental, Baix Llobregat, Alt Penedès, Baix Penedès, Garraf, Baix Camp, l'Urgell, les Garrigues, Noguera, Bages (Unió Socialista del Bages), Solsonès, Berguedà, Gironès, la Selva, Garrotxa, Alt Empordà i Baix Empordà.
- . Delegacions d'estudiants de la Universitat Autònoma, Universitat Central i Politècnic.
- . Delegació de professors de la Universitat Central i Autònoma.
- . Delegació del Centre d'Estudis Socialistes.
- . Delegacions del Moviment Socialista de Catalunya, del Partit Socialista d'Alliberament Nacional-Provisional i membres dels Grups No-Alineats de l'Assemblea de Catalunya.

Gener de 1975

ELEMENTS PER A UNA ESTRATÈGIA SOCIALISTA

1. El P.S. de Catalunya que volem construir s'ha de dirigir a la construcció d'un ampli Front dels Treballadors (obrers, empleats, tècnics, pagesos, intel·lectuals,...) i ha de cridar a tots els sectors populars i democràtics perquè s'incorporin a la marxa cap a una societat socialista, basada en la propietat col·lectiva dels mitjans de producció, la democràcia i l'autogestió.

2. L'existència i la força d'aquest P.S. són condicions necessàries per a l'avanç cap el socialisme. En efecte, aquest avanç depèn de:

a) l'organització del Front dels Treballadors, especialment de la classe obrera, en les seves organitzacions socials i econòmiques i en els seus partits polítics. Aquestes organitzacions no han de dependre de cap partit, ni ser-ne les corretges de transmissió; han de ser per tant plenament autònomes.

b) la potenciació de la lluita de les classes explotades i dominades contra les classes explotadores, a tots els nivells (econòmics, culturals, ideològics, polítics) com a motor i garantia fonamental per a la destrucció del poder de la burgesia i per a la construcció del socialisme.

c) la destrucció de l'Estat franquista i l'establiment d'un marc de democràcia política que creï condicions més favorables a la lluita pel socialisme.

d) la formulació d'un model de socialisme que, consagrant l'hegemonia del Front dels Treballadors, situï en un primer pla la garantia del més ampli exercici de les llibertats polítiques (conquesta històrica irrenunciable de la humanitat) enfront de les inevitables tendències al desenvolupament de formes de dominació burocràtica.

e) l'existència d'un programa que expressi les necessitats dels diferents sectors explotats; que

defineixi les diverses polítiques capaces de resoldre els problemes que el capitalisme no ha resolt; que faci aparèixer els grans eixos de la cració d'estructures socialistes de producció i de gestió; que respongui a la necessitat d'explicar a cada moment quina fóra una política socialista per cada situació; que assenyali prioritats entre els interessos o les orientacions contradictòries que divideixen les capes populars.

f) l'adopció d'una actitud positivament solidària amb tots els pobles explotats en la seva lluita alliberadora, enfront tant de llurs classes dominants com de l'imperialisme americà, principal suport d'aquestes. L'estratègia socialista cal que es basi també en una clara independència respecte dels interessos de gran potència de l'Unió Soviètica.

g) l'autodeterminació dels pobles com a punt de partida per a un efectiu alliberament nacional.

h) la captació per a l'alternativa socialista de la classe obrera i d'altres treballadors, cada cop més nombrosos per causa dels canvis tecnològics i de la imposició de més alts nivells educacionals, i defensors de l'exercici de les llibertats tan individuals com col·lectives.

3. El P.S. de Catalunya té contribucions decisives a fer en cada un d'aquests punts. L'enderrocament del franquisme no serà viable sense la intervenció d'una força socialista important, l'única que pot incorporar activament a la política amplis sectors populars refractaris a les opcions existents, i decantar definitivament les tensions actuals vers una ruptura democràtica. Avui tenen poc atractiu pels treballadors les posicions dels socialdemòcrates, que s'ha convertit més en gestors del capitalisme que en iniciadors de la seva transformació i que no han propagat dins els moviments de masses un projecte de societat socialista i democràtica, ni han articulat un front unitari de treballadors, basat en les regles democràtiques i el pluralisme polític i ideològic, per a iniciar la construcció d'una via particular vers un nou model de socialisme.

Molts partits marxistes, la presència dels quals és decisiva en la política dels països del sud d'Europa, estan encara marcats per la tradició estalinista (tant en la seva estructuració interna del partit com en les seves concepcions del socialisme), i lligats de mans per la consolidació classista a la Unió Soviètica. Això els porta a: 1er, cercar aliances amb sectors de la dreta, més enllà de la unitat amb els socialistes; 2on, ocupar tendencialment l'espai polític de la socialdemocràcia gestora d'interessos capitalistes, i 4rt, ignorar la lluita per la formació progressiva d'una societat socialista a escala continental.

Alguns grups d'esquerra revolucionària assenyalen camins correctes en la lluita (actualitat de la lluita pel socialisme i paper de les organitzacions de masses en aquesta lluita), però menyspreen el paper de la lluita electoral i democràtica i esmercen gran part dels seus esforços en la construcció d'una nova avantguarda política o partit únic dels treballadors revolucionaris, desconeixent els distints corrents reals que s'expressen en l'actual estructuració de les classes populars.

Els socialistes catalans hem de defensar que la via correcta en l'avanç cap al socialisme es basa fonamentalment en la unitat popular com a expressió política del Front dels Treballadors; aquesta unitat política s'està construint als països europeus més pròxims i s'ha de defensar a tot preu.

Per als socialistes catalans és evident que si bé la lluita per l'alliberament social, polític i nacional del nostre poble ha de plantejarse qüestions a escala de l'Estat espanyol per avançar decisivament, la base organitzativa s'ha de construir tantmateix en l'àmbit català que ens és propi, prèviament a qualsevol entesa a un nivell més ampli.

Per als companys de lluita de fora de Catalunya i també per als que a dintre de Catalunya no tenen una comprensió clara d'aquest punt, avancem dos tipus de raonament de la nostra posició:

a) un raonament basat en la tradicional indiferència de les forces polítiques socialistes peninsulars respecte de les nacionalitats ibèriques;

b) un raonament basat en la

progressiva separació entre els àmbits estatals nascuts a Europa entre els segles XVI i XIX, paral·lelament a les exigències d'unificació dels mercats pel capitalisme naixent, i les exigències presents del desenvolupament de les forces productives a escala continental.

4. El plantejament polític dels socialistes ha de ser radicalment democràtic. Una visió simplista i habitual de la democràcia consisteix en reconèixer al capitalisme el fet d'haver desenvolupat la democràcia política, i al socialisme el fet d'haver representat una major democràcia econòmica. Però la democràcia política capitalista està limitada pel paper determinant de les grans concentracions de poder, tant polític com econòmic. I el socialisme no ha fet deseparèixer ni les causes ni els efectes polítics de moltes d'aquestes acumulacions de poder. Es tracta doncs de lluitar des d'ara contra tota concentració de poder superflua, tot i admetent que hi ha límits a la descentralització i l'autogestió que no es poden sobrepassar si no es vol caure en la ineficiència. Les condicions materials i polítiques existents a Europa han de permetre, si més no, una organització social àmpliament més democràtica que el socialisme nascut en 1917 o els 40; d'altra banda, la història dels darrers anys demostra el pes determinat de la propietat privada en la política, i molt especialment, en la política internacional, malgrat els esforços dels partits socialdemòcrates per posar límits a les implicacions econòmiques de la propietat privada.

La referència a les condicions materials presents i a l'eficiència, no ha de fer oblidar que ha estat exagerat el grau en què les possibilitats d'organització depenen de la tecnologia i d'altres forces productives, així com ha estat exagerada la neutralitat de llur evolució respecte de les formes d'organització social dominants.

5. En la perspectiva del socialisme que s'obre avui, tot el que ha passat a Europa des de 1914 no ha estat precisament una derrota continuada de la classe obrera. La no-propagació de la revolució arreu d'Europa en el període 1917-1919, amb les seves dramàtiques conseqüències, no és una senzilla "qüestió pendent" que s'hauria de solucionar ara amb els mateixos mètodes que aleshores. D'aquell moment ençà, la classe obrera i la resta de treballadors han guanyat posicions, i la qüestió del poder es presenta en forma diferent. La línia política que va dominar aleshores en el moviment obrer ha de deixar pas a una concepció de la lluita que valori les noves condicions, que integri aquesta lluita per una democràcia radical -tal com avui l'entenen les masses- en l'estratègia de la presa del poder, i que accentuï el paper de les organitzacions de masses i de la seva lluita.

6. La col·lectivització dels mitjans de producció fonamentals és condició necessària del socialisme, però no és condició suficient. S'ha d'aconseguir de reduir l'escala d'interessos fins a arribar a diferències democràticament discutides i admeses, i la mateixa cosa s'ha de fer amb les diferències de riquesa.

En l'estratègia cap al socialisme, les nacionalitzacions poden donar la base econòmica suficient per a començar la demolició de les diferències i privilegis i fer avançar decisivament la lluita per la igualtat. Però mentre la propietat privada capitalista mantingui el control de sectors fonamentals de l'economia i l'Estat, sempre hi haurà un límit infranquejable en aquella lluita. Ultrapassar aquest límit significa plantejar-se la qüestió del poder polític. Una de les formes que pot prendre aquesta qüestió és la de l'alternativa entre feixisme

i socialisme.

7. És cada cop més clar que el pas del nostre país al socialisme, com el d'altres països pròxims, no es pot produir sense un estat avançat de les posicions dels socialistes i comunistes arreu d'Europa. La transformació pel la qual lluitem tindrà un caràcter continental, o si no difícilment serà estable. Però una revolució o canvi radical a Europa s'enfrontarà en primer lloc amb l'imperialisme ianqui, i en segon lloc amb els interessos de la URSS -que vol neutralitzar Europa en una situació no molt diferent de l'actual i concentrar-se en l'enfortiment de les seves posicions enfront de la Xina i a l'Orient Mitjà. Alguns partits marxistes tractaran aleshores de pactar amb la URSS l'entrada dins l'òrbita de "sobirania limitada" definida i mantinguda pel PCUS a l'Europa de l'Est, per obtenir el recolzament militar soviètic, a canvi no només de la limitació de la sobirania sinó de frenar les aspiracions de les masses per un model de socialisme radical i democràtic que a la llarga suscitaria una revolució política a l'Est. D'altres basarien justament en aquesta revolució política les possibilitats d'estabilitzar la transformació socialista a l'Europa Occidental, trencant d'entrada el sistema actual d'aliances que, tot i col·locant els treballadors europeus sota la dominació militar ianqui, és una garantia també per a la URSS contra un excessiu independentisme a l'Oest.

Totes aquestes són qüestions a debatre, la resolució de les quals té una influència indirecta en les polítiques que se segueixen ja avui. Els socialistes en tot cas han de propagar entre les masses que el socialisme està en millors condicions que el capitalisme de fer avançar la tecnologia i administrar l'escassetat de recursos naturals; en millors condicions de pactar amb els països productors de matèries primeres que no pas les empreses transnacionals; en millors condicions d'augmentar la productivitat, per la via de la recomposició de tasques i l'abolició de l'autoritarisme fabril; en millors condicions d'organitzar un continent amb minories nacionals autònomes, i en millors condicions que no pas la claudicant burgesia europea d'assegurar la independència enfront de les grans potències. El punt feble en aquest sentit és la tradicional submissió de la socialdemocràcia europea als interessos ianquis i les seves aventures imperialistes, i la creixent oposició en l'interior dels països de l'Est a l'ajut revolucionaris del tercer món.

8. Un canvi socialista a Europa tindrà el recolzament de les nacions més perjudicades pel "stato-quo" mundial i per la xarxa de pactes congeladors d'aquest que les dues super-potències estan teixint (Tractat de Moscú sobre la no-prolifерació d'enginys nuclears, Converses SALT, Conferència de Seguretat Europea, Tractat de Reducció mútua de forces, etc.). És cert que la distensió entre les super-potències pot permetre evolucions democràtiques més difícils en un clima de guerra freda. Però a llarg termini aquesta distensió prepara un repartiment del món en zones d'influència i zones neutralitzades que bloquejarà qualsevol avanç revolucionari. El recozament de les nacions oprimides per l'actual distribució de poder serà doncs decisiu en trencar aquest bloqueig. D'aquí arrenca la necessitat d'una política de pactes amb els pobles econòmicament endarrerits d'Àsia, Àfrica i Amèrica Llatina. Des d'avui s'ha de lluitar contra l'intent de presentar els països productors de matèries

primeres i combustibles com a causants de la crisi capitalista, intent que vol embarcar les masses dels països avançats en un suport cec de l'agressió imperialista que es prepara. A curt termini, els pactes entre estats han de substituir, 1er, la iniciativa dels oligopolis internacionals i el govern ianqui en els mercats mundials, i 2on, la canalització de recursos financers en mans de minories explotadores als països productors cap a l'adquisició d'actius industrials i immobiliaris en el mercat privat dels països europeus, fenomen que està creant un nou enemic del procés d'expropiació i socialització dels mitjans de producció al continent. L'intercanvi de tecnologia i manufactures complexes per productes simples, matèries primeres i combustibles, s'ha de realitzar a través d'un sistema de preus polítics pactats entre estats. Tota expropiació fiscal o jurídica dels beneficis i propietats de les grans empreses internacionals és un pas endavant en aquest sentit.

El sistema monetari internacional s'ha d'arrancar de les mans d'institucions dominades pels USA i els grups capitalistes dominants a Europa, sotmesos a la direcció ianqui dels afers mundials, per anar-lo situant progressivament en mans d'organitzacions internacionals més amples i representatives dels interessos en joc, com ara les Nacions Unides. Estem però a les portes d'una cínica ofensiva dels USA a llurs aliats contra la ONU i contra el poder que les nacions petites i endarrerides hi estan aconseguint: cal preveure i contestar aquest cop.

9. La crítica de les societats anomenades socialistes s'ha de positivitzar. El que necessitem són dades i recerques sobre el funcionament de les institucions "socialistes" a l'Est i sobre els conflictes de classe i l'actitud de les masses en aquests països. Aquesta crítica ha estat fins ara, o bé una crítica feixista dirigida a allunyar els treballadors de tot el que representi socialisme, o bé una crítica marxista majorment escolàstica. Ara en canvi es tracta de propagar un programa socialista diferent, es tracta de criticar el socialisme existent en funció d'un socialisme possible a Europa.

La qüestió de fons no és solament la de la participació dels treballadors en la gestió, ni la igualtat d'ingressos, sinó també i d'una manera fonamental l'avanç decidit cap a l'abolició de la divisió entre treball manual i intel·lectual, entre tasques d'execució i de direcció. És a dir: la igualtat, en un sentit molt ampli. Les masses dels països capitalistes saben que als països "socialistes" no hi ha igualtat política ni tans sol virtual. Això s'expressa de vegades a través de la defensa de fórmules consellistes o soviètiques, en resposta tant al poder de la burocràcia socialista com a les limitacions de les fórmules parlamentàries. En canvi la defensa del pluralisme polític socialista no es caracteritza per creure que la democràcia tradicional sigui inservible; sí, en tot cas, insuficient. L'autogestió, en contraposició a les dues fórmules anteriors, té un caire majorment econòmic i és una crítica a la burocràcia econòmica, al poder de la tecnocràcia planificadora.

Al nostre país, després de 35 anys de dictadura política burgesa, la democràcia política és una aspiració sòlida de les masses, i els seus instruments s'estan forjant en condicions de lluita que els confereixen un arrelament profund en el poble.

Als països europeus amb democràcia parlamentària, la tradició del

pluralisme és difícilment controvertible, tot i el desgast que suposa l'hegemonia igualment incontrovertible del capitalisme en aquest marc polític, especialment en una època de crisi econòmica i social.

Aquests factors, junt amb l'escepticisme respecte de qualsevol fórmula senzilla (consellisme o autogestió i prou), han de dur els socialistes a defensar i desenvolupar una teoria de la societat autogestionada. En aquesta teoria poden jugar un paper important elements com ara la participació de les empreses o conglomerats innecessàriament grans, un cert grau de competició en la producció, control polític parlamentari, partits polítics com a instruments estables d'intermediació política, sindicats autònoms, sistema educatiu dirigit a trencar desavantatges, democratització dels mitjans de comunicació social i autogestió d'empreses, muntada sobre comitès sindicals participant a la direcció.

NOTA: aquest paper ha estat escrit per un membre del C.E.S., i ha estat objecte d'observacions per part d'altres, però no expressa cap opinió col·lectiva. L'objectiu del paper és el d'obrir un debat sobre alguns temes d'estratègia socialista.

LA CRISI ACTUAL DEL CAPITALISME I LA LLUITA DELS TREBALLADORS

Des de fa uns mesos, sobretot des que els països productors de petroli es van posar d'acord per tal de pujar-ne el preu, es parla que hi ha crisi en els sistemes capitalistes, especialment als EUA, a Europa i al Japó.

Amb independència del fet objectiu de l'existència d'una crisi, cal remarcar-ne, d'entrada, l'intent d'instrumentalització per part de les classes dominants, que es tradueix sobretot en un enduriment de les negociacions amb els treballadors i en les campanyes psicològiques empreses pels governs dels països capitalistes perquè s'accepti l'existència de la crisi, el seu suposat origen aliè a la mateixa estructura del sistema i la possibilitat d'una aventura imperialista contra els països productors.

En efecte, sembla molt clara la necessitat, per les economies capitalistes, de provocar una ruptura de les expectatives de plena ocupació i creixement del poder adquisitiu dels salaris. No és cap secret que, en la plena ocupació dels anys de la post-guerra mundial, les classes treballadores europees han trobat la base per a una lluita de masses que, almenys en el terreny de les reivindicacions sindicals, s'ha traduït en salaris reals creixents i també en una participació moderadament creixent de la part dels salaris respecte de la renda total. En resum, pot afirmar-se que la classe treballadora ha evitat els nivells d'explotació del període d'entre les dues guerres i els anys posteriors immediatament a la segona.

Davant de tots aquests fets, la classe treballadora necessita una tasca d'anàlisi aprofundida de les veritables característiques, causes i perspectives de la crisi actual, per tal de poder definir la seva estratègia de lluita sobre unes bases sòlides, sense deixar-se influenciar per l'enmascarament degut a la propaganda i fins i tot diferenciant aquells aspectes de la "crisi" que poden haver estat provocats com a defensa dels interessos capitalistes.

En realitzar aquest estudi, han d'evitar-se els dos enemics més clars de l'anàlisi marxista, és a dir: el simplisme, o el fet de considerar una causa única per un fenomen que és complex, i el mecanicisme, que exclou de l'anàlisi tots els factors que no són econòmics, o sigui la influència de la lluita diària i dels fets polítics.

A un altre nivell, ha de refusar-se d'entrada qualsevol intent d'explicació extern, cosa de la qual són tan amics els partidaris del sistema. Segons aquesta explicació, la crisi del capitalisme seria el resultat de la conducta dels països productors de petroli i no en tindria cap culpa, doncs, la mateixa estructura del sistema. Val a dir que, clarament, aquest no és el cas.

En l'anàlisi de la crisi del capitalisme es poden distingir, almenys tres nivells que poden ser útils per una estratègia enfront d'ella. Es tracta d'una divisió pedagògica o per facilitar-ne l'anàlisi; perquè en la realitat, com veurem, aquests nivells no es poden separar.

A) LA CRISI CÍCLICA

En primer lloc, una crisi pròpia dels cicles de curta durada, com les que s'han anat produint en la post-guerra, espaiades de tres o quatre anys. En aquest cas, la sobreproducció - que comporta la caiguda de la inversió i, per tant, de la demanda global del sistema - és, potser, més aguda en determinats sectors que han estat els pilars del desenvolupament dels darrers anys dels quals l'automòbil n'és l'exponent. Però en qualsevol cas no es tracta d'un problema que no es pugui resoldre amb els recursos que els governs capitalistes tenen al seu abast. Aquest primer nivell de la crisi actual posa de relleu les contradiccions del sistema capitalista en major mesura que les anteriors crisis anomenades conjunturals, ja que si bé per a frenar els excessius increments de preus sembla convenient als governs la reducció del consum - sobretot de la classe treballadora -, no és menys cert que els beneficis necessiten vendes i una política activa de lluita contra la inflació pot agreujar la crisi de sobreproducció de béns.

Si aquest primer nivell de la crisi sembla una mica més complex que el de les crisis menors anteriors (en tant que pressuposa certes transformacions de l'estructura productiva capitalista, que es concreten, per exemple, en la reducció del paper motor de la indústria del automòbil i d'altres béns durables) la visió del problema pot enriquir-se afegint-hi un segon nivell de la crisi que planteja clarament la necessitat de canvis més profunds en l'estructura productiva capitalista.

B) LA LLUITA DELS POBLES DEL TERCER MÓN

Aquest segon nivell de la crisi ha vingut donat per l'evolució de la lluita dels pobles del tercer món contra l'explotació dels països imperialistes, que darrerament s'ha concretat en una acció conjunta d'elevació dels preus de les matèries primeres de les quals en són majoritàriament exportadors. D'aquesta manera es trenca una altra base dels beneficis dels països capitalistes: la diferència entre l'evolució dels preus dels productes manufacturats, sempre creixent, i l'evolució dels preus de les matèries primeres, normalment estancats durant els anys 50 i 60.

Aquest canvi dels preus relatius entre els productes dels països no desenvolupats i els dels països capitalistes haurà de produir importants modificacions en l'estructura productiva d'aquests últims, a la vegada que suposa un cop important contra el seu objectiu final, que és també la seva raó d'existència: el benefici dels propietaris dels béns de producció

Encara que, a la llarga, aquest segon nivell de la crisi afectarà a tots els països capitalistes, a curt termini i a causa de la relativa autosuficiència dels EUA en matèria energètica, els països europeus han estat els que més l'han sentit en el resultat de les seves balances comercials i de pagaments amb l'exterior. Això ha reforçat, sempre a curt termini, el paper de líder que venien assumint els EUA fins al 1970 i ha posat de relleu les relacions d'interdependència entre els països capitalistes, a la vegada que llurs

interessos contradictoris que són, ara, ben evidents.

En aquest sentit, molts analitzadors de la crisi actual atribueixen a l'intent de supremacia dels USA (és a dir, a les contradiccions entre països imperialistes) la causa immediata de la crisi, que no seria sinó la tolerància per part de les dues grans superpotències d'una situació dels països àrabs que, lluny d'amençar la seva situació de domini polític, militar i econòmic, la reforça a curt termini en front dels països capitalistes europeus i del Japó.

Per part dels USA, el cost més perillós de l'operació era la possibilitat d'una crisi generalitzada al món capitalista. Altres factors, però, la feien molt avançatjosa a la curta. Entre ells es poden esmentar el seu paper preponderant en l'estructura financera mundial que els constitueix en principals beneficiaris del "reciclatge" dels dòlars pagats als països productors de petroli. També hi compten les possibilitats d'increment de la venda d'armes, indústria molt important als USA i que no treballa a plena capacitat des de la derrota americana al Vietnam. D'altra banda, la inclinació dels països europeus cap a fonts energètiques alternatives, com l'energia nuclear, no farà més que reforçar la dependència tecnològica d'aquests països respecte del gegant americà, per ara l'únic fornidor d'urani enriquit, per exemple.

Val a dir, per acabar, que la majoria dels països productors de petroli, o bé tenen una estructura política i social clarament feudal, com l'Aràbia o els Emirats, o bé tenen una estructura dictatorial i repressiva, com la de l'Iran. El poder polític que l'augment del preu del petroli els ha otorgat, no amenaça directament l'equilibri existent.

Aquest segon nivell de la crisi exigirà, doncs, transformacions importants de l'estructura productiva capitalista; i això requereix temps. Durant aquest temps, l'acumulació de beneficis del període anterior no serà ja possible. Si l'explotació dels països del tercer món es fa més difícil, cal incrementar el nivell d'explotació del treball intern per tal de mantenir les taxes de beneficis. Aquesta és una raó fonamental del clima de crisi que s'ha difós i escampat a les economies capitalistes.

D'altra banda, aquest segon nivell, derivat clarament de la mateixa estructura i trajectòria del sistema capitalista, posa també de relleu els interessos diferents dels països capitalistes o, dit més tècnicament, un elevat grau de contradiccions inter-imperialistes.

C) EL DECREIXEMENT DELS INCREMENTS DE PRODUCTIVITAT

Les característiques del que hem anomenat segon nivell, porten directament cap al tercer: en el procés de maduració del sistema capitalista, els països europeus i encara més els USA, no poden aconseguir els increments de productivitat dels períodes anteriors. Aquests són cada vegada menors i, mentre que taxes mitjanes d'augment del 6% eren possibles a l'acabament de la guerra mundial, els economistes americans defensors de l'anomenada "política de rendes" evaluen les possibilitats actuals d'increment de la productivitat als USA en un 3,2%.

Als països europeus, amb l'excepció d'Anglaterra, els increments de productivitat anuals mitjans, estan clarament per sobre dels americans, però són també decreixents.

A part d'assenyalar que aquesta divergència dels increments de la productivitat i, per tant, dels ritmes de creixement, està en la base de la pèrdua de pes relatiu

dels USA en front dels països europeus i, per tant, també en la base de les seves contradiccions d'interessos, cal, sobretot, remarcar que en condicions de productivitat menors el sistema capitalista no pot concedir els mateixos augments de salaris, si no és que, mitjançant l'increment dels preus dels productes manufacturats, els empresaris restabeixin la seva taxa de beneficis.

En aquest fet resideix alhora l'explicació profunda de la crisi actual i de la persistent inflació que caracteritza l'evolució capitalista dels darrers anys: la inflació és defensada com a inevitable pels economistes capitalistes perquè saben que és essencial per a la supervivència del seu sistema.

Ernest Mandel és un dels economistes marxistes que recentment més ha remarcat aquest aspecte de l'actual crisi del capitalisme com a fase de recessió d'un cicle de llarga durada que inclou diversos cicles dels corresponents al primer nivell. Aquesta fase de recessió ha de ser forçosament llarga, en

tant que ha de permetre d'acumular el capital necessari, no per a les renovacions normals, que no impliquen canvis revolucionaris, de la tecnologia utilitzada, sinó per a l'introducció massiva d'una nova tecnologia i, per tant, de noves possibilitats d'assolir més alts nivells de productivitat.

El motor a vapor, el motor elèctric i el d'explosió, l'electrònica i la nova tecnologia química, serien tres exemples de la tecnologia imposada a les fases d'expansió dels tres últims cicles de llarga durada des del segle XIX.

En aquest moment, per la pervivència del sistema capitalista seria convenient un període de beneficis suficients com per a realitzar la massiva acumulació de capital que comporta una substitució tecnològica. I aquí l'obstacle essencial és la combativitat de la classe treballadora, que no vol ser, una vegada més, la víctima de la crisi que permeti la seva superació tot i mantenint la propietat privada dels mitjans de producció.

REPERCUSIONS DE LA CRISI SOBRE LA CLASSE TREBALLADORA

Arribats en aquest punt, i abans de derivar-ne algunes conclusions respecte de la classe treballadora i capes mitjanes, tan afectades com ella per la crisi, sembla convenient recalcar el caràcter complex de la crisi actual, en la qual es berregen diversos elements directament derivats de l'estructura del capitalisme i de l'evolució de la seva fase monopolista, amb contradiccions entre els països capitalistes i amb inici d'un nou esquema de relacions amb els països del tercer món.

La classe treballadora sap que la seva combativitat és un element essencial respecte de les possibilitats de derivació de la crisi. Com que és de preveure, per les raons esmentades, que sigui una crisi llarga, els anys futurs hauran de proporcionar les condicions objectives per a portar a terme una tasca de conscienciació i de consolidació de la lluita de masses.

Es tracta, en primer lloc, d'impedir que el sistema capitalista resolgui la crisi actual augmentant el nivell d'explotació de la força de treball. Per tal d'aconseguir-ho, li és necessari en primer lloc que els nivells de treballadors desocupats siguin superiors als actuals. Això farà que la pressió per augments de salaris sigui menor, per la por dels

assalariats de quedar-se sense treball, tot i que aquest tipus de plateja-
ment ha estat desmentit més d'un cop per les lluites recents. També trac-
taran, els governs capitalistes, de reduir els nivells de consum popular
(moderadament, per no provocar una crisi major) per tal de permetre una
major acumulació i també de mantenir l'inflació a nivells no perillosos.

Enfront de l'estratègia capitalista, les classes populars han de
denunciar la situació monopolista com a veritable causa de la crisi i de
la inflació, sense tolerar que el remei a la situació creada pels mono-
polis sigui precisament la contracció de salaris i del nivell de consum
popular.

En aquest sentit, i com que els preus creixen molt per damunt de la
productivitat, una estratègia mínima sembla que ha de ser la defensa de
la capacitat adquisitiva dels salaris enfront de les pretensions capita-
listes que aquests només poden creixer al mateix ritme de la productivi-
tat.

La lluita essencial, però, ha de ser contra les pretensions de
crear un "exèrcit de reserva" i de disminuir la capacitat reivindicati-
va dels treballadors, a base de elevar el percentatge de desocupats.

Per totes aquestes lluites, els treballadors i assalariats de l'Es-
tat espanyol estan en clara inferioritat de condicions respecte d'altres
països en què són reconegudes les llibertats formals. La capacitat de
lluita legal és molt escassa, mentre que a la pràctica, tot i l'abolició
de l'article 103 de la Llei de Procediment laboral, les possibilitats
d'acomiedar treballadors per part de les empreses són molt àmplies empa-
rant-se en el fet que, estant prohibida la vaga, qualsevol conflicte té
caràcter polític i, per tant, poden utilitzar-se els mecanismes de repres-
sió política vigents per defensar els beneficis de la classe capitalis-
ta.

Els acomiadaments últims, sobretot en els casos més coneguts, com
són els de SEAT, CUMBRE, etc., demostren la facilitat que en aquest sen-
tit tenen les empreses espanyoles i l'ús que fan de l'aparell de repres-
sió sota la direcció dels governadors civils.

La sobre-explotació del treball (hores extres, etc.), en major mesu-
ra que als altres països, fa repercutir el cost de la crisi sobre la clas-
se treballadora que, si bé no veu reduir-se el seu sou nominal, sí veu
disminuïts dràsticament els seus ingressos a causa de la supressió d'ho-
res extraordinàries i d'altres primes i incentius.

Però justament aquests fets posen de relleu al nostre país la neces-
sitat d'una lluita política enfront de la crisi, i no simplement una
lluita de reivindicacions econòmiques. No es pot lluitar contra la in-
flació sense lluitar contra el sistema monopolista que la suposa. No
existeix, per tant, lluita econòmica sinó política, contra la inflació.
El mateix passa amb els altres aspectes de la crisi del sistema capita-
lista.

En aquest sentit, l'instrument fonamental de lluita ha de ser el
sindicat de classe que cal construir. Sense sindicat de classe, les llui-
tes per la defensa del lloc de treball i del poder adquisitiu del sala-
ri, es fan extraordonàriament difícils.

La crisi, per ella sola, no acabarà amb el sistema capitalista. És l'organització de la classe treballadora, juntament amb les altres classes assalariades i populars, la seva lluita diària enfront dels intents d'incrementar l'explotació i la movilització popular en lluites de masses progressivament esteses, allò que permetrà d'avançar cap a un sistema socialista que elimini l'explotació dels que treballen.

ORIENTACIONS PER L'ACCIÓ

En aquesta direcció, les lluites més importants en el període que estem vivint, hauran d'anar posant de relleu les reivindicacions següents:

- Contra l'atur. Discussió de les regulacions de jornada entre empresa i comissions de fàbrica, mantenint el 100% del salari.

- Escala mòbil de salaris d'acord amb el cost de la vida. Revisió semestral dels salaris d'acord amb l'índex del cost de la vida (basat en el consum popular), per mitjà de plusos linials de vida cara, calculats sobre el salari mitjà i integrats en el sou base. Plus de 5.000 ptes. linials al Fabrer.

- Comissions de vigilància de preus en els barris.

- Dret de vaga i Sindicat de classe.

- Nacionalització de les empreses estrangeres que descarreguen sobre les fàbriques situades aquí, el pes de la crisi capitalista, reduint el ritme d'activitat i les exportacions (CUMBRE, SEAT, etc.).

FORMACIÓ TEÒRICA

Es molt freqüent que les nous militants que s'incorporen a la Convergència Socialista demanin cursets de formació de diversos tipus, especialment de marxisme. Però aquestes comandes, que posen de relleu la preocupació dels participants a la Convergència per a assolir un grau de formació que permeti d'entendre la realitat que ens envolta i modificar-la en una perspectiva socialista, no poden ser ateses del tot en les actuals circumstàncies.

Alguns nuclis intel·lectuals de la Convergència estan treballant (acomplint l'acord que es va prendre en la primera Assemblea de Delegats Socialistes) en la recopilació de tota una sèrie de materials per a facilitar la formació i reflexió dels militants. Aquests materials, però, no estaran immediatament disponibles. Mentrestant, creiem que els companys han d'utilitzar, en primer lloc, les obres originals de K. Marx i F. Engels. Recomanem fonamentalment:

Salario, Precio i Ganancia	R. Aguilera Editor
Trabajo, asalariado i capital	" "
Del socialisme utòpic al socialisme científic	" 6 Ed. 62
Manifest Comunista	

Així com les obres dels teòrics dels corrents revolucionaris posteriors.

D'entre els llibres editats al nostre país sobre divulgació tenen especial interès:

"Conceptos elementales del materialismo històrico"
Harnecker, Marta. Editorial Siglo XXI.

"Teoría del materialismo histórico"
Bujarin, Nicolai I. Editorial Siglo XXI.

"Iniciació a l'economia marxista"
Mandel, Ernest. Ed. Nova Terra.

"Síntesis del pensamiento de Marx"
Lefevre, Henri. Ed. Nova Terra.

Cal advertir que alguns aspectes d'aquets llibres (els que fan referència, per exemple, a la concepció del partit d'avantguarda, a la concepció de certs aspectes del materialisme dialèctic, etc.) no poden ser acceptats sense reserves, però creiem que globalment poden ésser bons instruments de partida per anar assolint una formació marxista.

"Sense teoria revolucionària no hi ha acció revolucionària"
(Lenin)

"Instruïu-vos. Tenim necessitat de tota la vostra intel·ligència"
(Gramsci)

FORMANDO TEORICA

El presente trabajo tiene como objetivo principal el de analizar el concepto de formación teórica en el contexto de la pedagogía y la didáctica. Se trata de un estudio que busca comprender cómo se construye el conocimiento teórico a través de la práctica educativa y cómo esta práctica se ve influenciada por los marcos teóricos que la sustentan.

En primer lugar, se abordará el concepto de formación teórica, definiéndola como el proceso de construcción de conocimientos teóricos que se realiza a través de la participación activa del sujeto en la práctica educativa. Este proceso implica la reflexión crítica sobre la propia experiencia y la relación de esta con los marcos teóricos existentes.

Posteriormente, se analizará el rol de la práctica educativa en la formación teórica. Se verá cómo la práctica no solo es el terreno donde se construye el conocimiento, sino también el espacio donde se cuestionan y se reelaboran los marcos teóricos que la sustentan.

Finalmente, se discutirán algunas de las implicaciones de este enfoque de la formación teórica para la práctica educativa. Se verá cómo este enfoque puede contribuir a una pedagogía más crítica y reflexiva, que promueva la autonomía y el desarrollo intelectual de los sujetos.

"Conceptos elementales del aprendizaje" - Harter, W. - Editorial Ariel, 1978.

"Teoría del aprendizaje" - Harter, W. - Editorial Ariel, 1978.

"Introducción a la psicología" - Harter, W. - Editorial Ariel, 1978.

"Historia del pensamiento de Marx" - Harter, W. - Editorial Ariel, 1978.

El presente trabajo tiene como objetivo principal el de analizar el concepto de formación teórica en el contexto de la pedagogía y la didáctica. Se trata de un estudio que busca comprender cómo se construye el conocimiento teórico a través de la práctica educativa y cómo esta práctica se ve influenciada por los marcos teóricos que la sustentan.

"Teoría del aprendizaje" - Harter, W. - Editorial Ariel, 1978.

"Introducción a la psicología" - Harter, W. - Editorial Ariel, 1978.